

СЕМЕЈСТВОТО ЈОНОВСКИ И СЕЛОТО ОРОВО ОД 18 ДО 20 ВЕК

Јован Јоновски

Македонско грбословно друштво,
Претседател и главен хералд
<https://orcid.org/0000-0003-2448-3441>

УДК 929.52:929.6 (495.6); 929.52Јоновски;
911.373(495.6Орово)
<https://doi.org/10.47763/mher2320056j>

Рецензирана статија

АПСТРАКТ

Семејството Јоновски потекнува од селото Орово во регионот на Малото Преспанско Езеро, во Егејска Македонија, денес најсеверозападна точка на Грција. Најстариот познат предок е Јоше, роден околу 1766 година. Оваа статија опфаќа 8 генерации и 40 поединци (се споменуваат уште 30) во период од повеќе од два века. Во 1926 година грчката влада го менува името на селото во Пиксос, а презимето во Јоанидис. Селото било уништено и испустено за време на Граѓанската војна во Грција (1946-1949). Преостанатото семејство повторно се обедини во Вроцлав, Полска. А, потоа се пресели во Скопје, Македонија, Југославија во 1968 година. Приказната главно се базира на наративите на двајцата браќа Борис Јоновски (1904-2007) и Александар Јовановски (1912-2004). Првично во Отоманската Империја, а потоа и во Грција, животот на семејството се протега и во САД, Австралија, Албанија, Франција, Бугарија, Чехословачка, Полска, СССР, Југославија и Република Македонија.

Клучни зборови: Македонско семејство; Семејна историја, Бегалци од Егејска Македонија.

JONOVSKI FAMILY AND THE VILLAGE OF OROVO FROM 18 TO 20TH C.

Jovan Jonovski

Macedonian Heraldic Society,
President and Chief Herald
<https://orcid.org/0000-0003-2448-3441>

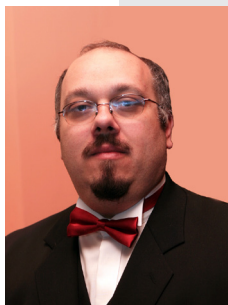
UDC 929.52:929.6 (495.6);
929.52Jonovski; 911.373(495.6Orovo)
<https://doi.org/10.47763/mher20056j>

Peer-reviewed article

ABSTRACT

Jonovski family originates from the village of Orovo in Small Prespa Lake Region, in Aegean Macedonia, today most North West point of Greece. The oldest known ancestor is Joshe, born around 1766. This article covers 8 generations and 40 individuals (mentioning a further 30) in a period of over two centuries. In 1926, the Greek government the changed the village name to Pixos and the family name to Joanidis. The village was destroyed and depopulated after the Greek Civil War (1946-1949). The remaining family reunited in Wroclaw, Poland, before moving to Skopje, Macedonia, Yugoslavia in 1968. The story is mostly based on the narratives of two brothers Boris Jonovski (1904-2007) and Alexander Yovanovski (1912-2004). Originally in the Ottoman Empire and then Greece, the life of the family also spans to the USA, Australia, Albania, France, Bulgaria, Czechoslovakia, Poland, the USSR, Yugoslavia, and the Republic of Macedonia.

Keywords: Macedonian Family; Family history, Refugees from Aegean Macedonia.

ВОВЕД

Семејството Јоновски потекнува од селото Орово во Преспанскиот Регион во Македонија, сега најсеверозападниот дел на модерна Грција, на тромеѓето со Македонија на север и Албанија на запад. Јоновски е прилично ретко презиме и често се меша со Јовановски, почестото презиме. Затоа, на неколку гранки, по грешка, административно се запишани како Јовановски. Во Орово фамилијата е позната како Јоновските, членувано, што е нестандартно и невообичаено за другите краишта за Македонија.

Овој регион претрпе многу за време на Балканските војни (1912-1913), кои продолжија во Првата светска војна (1914-1918) бидејќи македонскиот фронт поминуваше низ овој регион. Исто така, Грчко-италијанската војна (1940) продолжи во Втората светска војна (1941-1945), па во Граѓанската војна во Грција (1946-1949), по што селото било иселено.

Селото било населено со Македонци. Грчките Андартис (Αντάρτης членови на грчка паравоена формација на герилци) вршеле злосторства против Македонците кон крајот на 19 век, особено во првите две децении од 20 век, со цел да ги „погрчат“ или да ги протераат. По Првата светска војна, грчката влада продолжи со елинизацијата на населението преку уништување на словенски записи, документи и артефакти и менување на имињата и презимињата на местата со грчки. Така, презимето Јоновски е сменето во Јоанидис, а името на селото од Орово во Пиксос.

Овие превирања во историјата доведоа до уништување на записите за раѓање, брак и смрт пред грчката окупација. Ова е голем проблем за генеалогското истражување, така што голем дел од ова проучување се заснова на усните традиции раскажани за Борис Јоновски (1904-2007) (Јоновски 2000), забележани од неговиот внук Јован Јоновски и братот на Борис, Александар (1912-2004) (Јовановски 1990), приказни нотирани и преведени на англиски од неговиот внук, Никола Механиков. Постои Монографија за Орово, која содржи и генеалогски

INTRODUCTION

Jonovski family comes from the village of Orovo in the Prespa region in Macedonia, now the most North-West part of modern Greece, at the tripoint with Macedonia on the North and Albania on the West. Jonovski is rather a rare surname and is often mistaken for Jovanovski, the more common surname. Therefore, several branches, by mistake, were administratively assigned the surname Jovanovski. In the village of Orovo, the family was referred to as Jonovskite (literally “the Jonovski” with

the definite suffix (article)), uncommon to other parts of Macedonia.

This region suffered a lot during the Balkan Wars (1912-13) that continued into WWI (1914-1918) as the Macedonian front line went through this region. Also, the Greco-Italian War (1940) continued into WWII (1941-1945), and the Greek Civil War (1946-1949) after which the village was depopulated.

The village was inhabited by Macedonians. The Greek Andartis (Αντάρτης members of a Greek guerilla paramilitary formation) were committing crimes against Slavic Macedonians at the end of 19th century, and more so during the first two decades of 20 century in order to “make them” Greek or to expel them. After WWI, the Greek government continued the Hellenization of the population by destroying Slavic records, documents, and artifacts, and changing people’s and place’s names to Greek ones. So Jonovski was changed to Joanidis and the village from Orovo was changed to Pixos.

This turmoil of history led to the destruction of birth, marriage, and death records before the Greek occupation. This made it all the more difficult to research the genealogy of the Jonovski, so a great deal of the family tree is based on the oral traditions told of Boris Jonovski (1904-2007) (Jonovski 2000), noted by his grandson Jovan Jonovski and Boris’ brother Alexander (1912-2004) (Yovanovski 1990), stories noted and translated to English by his grandson,

Грб на семејството Јоновски/
Coat of arms of the Jonovski family

табели на оровските семејства (Миовски 1988), подоцна објавена на англиски јазик (Miovski 2006). Исто така, MyHeritage.com Smart-Maches придонесе за изградба на семејното дрво на Јоновски, како и на други семејства поврзани со нив преку брак (Jonovski MyHeritage.com).

Друг проблем во истражувањето е културата поврзана со женските имиња. По бракот, сопругата користи женска форма од името на својот сопруг, а нејзиното вистинско име едноставно исчезнува од јавноста.

Најстариот познат член е Јосхе (Јован) Јоновски роден околу 1766 година. Семејството поголемиот дел од времето живеело во селото Орово. Според семејната традиција, турскиот бег од Битола, титуларниот сопственик на земјиштето побарал од селаните да ја откупат земјата што ја користеле. Јоновски не можеле да платат и биле избркани од земјата. Тие се преселиле на блискиот остров Св. Ахил на Малото Преспанско Езеро, сè додека не заработат пари работејќи како сидари во Александрополис за да ја платат земјата. На крајот, тие успеале да го заработат најголемиот дел од цената, а бегот се согласил да им ја продаде земјата по понудената цена. Потоа се преселиле во Орово (Јоновски 2000). Последните членови на семејството Јоновски го напуштиле Орово кон крајот на Граѓанската војна во Грција, по поразот на Демократската армија на Грција во септември 1949 година. Последен машки потомок од директна линија е Марко Јован Јоновски, роден во Скопје, Македонија во 2011 година.

ОРОВО

Оровоепланинскоселосместеновојугозападна Македонија, помеѓу двете преспански езера, на западниот дел на Мала Преспа. По Првата балканска војна и поделбата на Македонија во 1912 година, границата меѓу Србија и Грција била воспоставена на околу 15 километри северно од Орово на Големото Преспанско Езеро, оставајќи го селото во Грција. Подоцна, кога

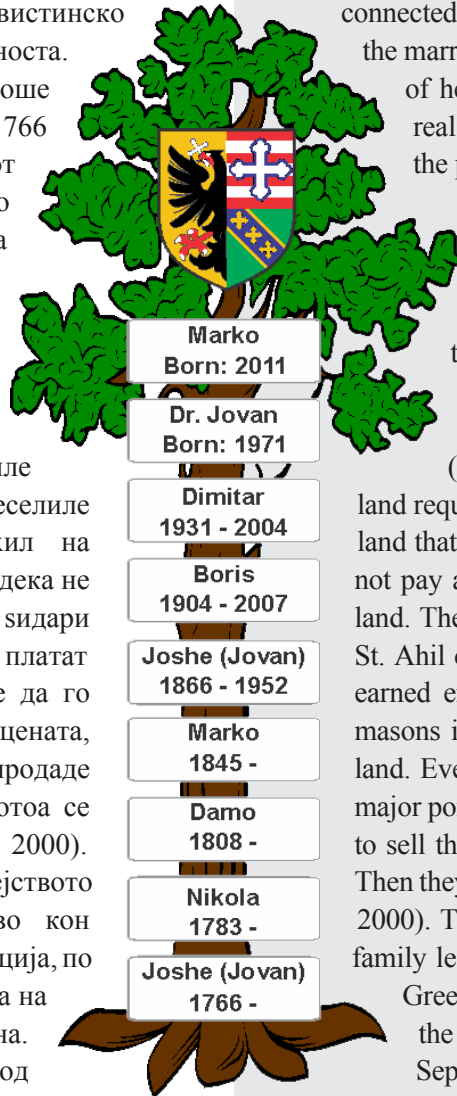
Nikolai Mehanikov. There is a Monography for Orovo that also contains genealogy tables of the Orovo families (Миовски 1988), later published in English (Miovski 2006). Also, MyHeritage.com SmartMaches contributed to the building of the Jonovski family tree as well as of other families connected by marriage (Jonovski MyHeritage.com).

Another problem in the research is the culture connected to the women's first names. After the marriage, the wife used a female form of her husband's first name, and her real name simply disappeared from the public.

The oldest known member is Joshe (Jovan) Jonovski born around 1766. The family for the majority of the time lived in the village of Orovo. According to the family tradition, the Turkish Bey of Monastir (Bitola), the titled owner of the land requested the villagers to buy out the land that they were using. Jonovski could not pay and they were expelled from the land. They moved to the nearby island of St. Ahil on Small Prespa Lake, until they earned enough money working as stone masons in Alexandroupoli to pay for the land. Eventually, they managed to save a major portion of the price, and Bey agreed to sell them the land at the offered price. Then they moved back to Orovo (Jonovski 2000). The last members of the Jonovski family left Orovo, towards the end of the Greek Civil War, after the defeat of the Democratic Army of Greece in September 1949. The last male direct line descendant is Marko Jovan Jonovski, born in Skopje, Macedonia in 2011.

ОРОВО

Orovo is a mountain village located in southwest Macedonia, between two Prespa lakes in the western part of the Small Prespa region (Fig. 2). After the first Balkan war and partition of Macedonia in 1912, the border between Serbia and Greece was established some 15km north of Orovo on the Big Prespa lake, leaving the village in Greece. Later when the Greek Albanian border

била воспоставена грчката албанска граница во 1925 година, таа поминала на помалку од 1 км западно од селото. Орово лежи во Гламбокодолското Поле на 1080 м.н.в., опкружено со планините Присо (1120 м) на исток, Градо (1122 м) на север и Киска (1254 м) на запад. Во истата долина, на 3 километри јужно се наоѓа селото Граждено. Селото Церје од истата долина потпаднало во Албанија (Miovski 2006. 5).

Според кралскиот налог од 12 декември 1918 година (VI. v/l No. 259/21.12.1918) селото е чисто македонска населба со статус на самостоен округ. Опфаќа 45 км², голем дел планинско со шума, вклучувајќи непристапни карпести ридови, со само една третина полиња, ливади, падини и дел од Малото Преспанско Езеро.

Селото Орово било населено некаде во 16 век. Името потекнува од зборот „орех“ или „орев“. Оровчаните го викале „Оро-о“, додека самите се нарекувале „оровци“. Првиот пат селото се споменува како Орехово двапати во 17 век и еднаш во 18 век во Слечанскиот кодик. Во пасошот на Јанко Миовски издаден во 1887 година во Ајдин (Мала Азија), името на селото е Рахово. Верковиќ и К’нчов пишуваат за Орехово. Името Орово е напишано на пасошот на Ристо Миовски издаден на 23 декември 1918 година од Кралскиот конзулат на Србија во Њујорк. Последниот познат документ издаден од грчката влада со име Оровон е од 30 јуни 1928 година на даночен документ на Лазо Миовски. Во јули 1928 година, името на селото било сменето во Пиксос. Граждено е преименувано во Врондеро (Miovski 2006, 7).

Во 1898 година Орово има 172 жители (К’нчов), во 1913 година има 363, во 1920 година – 273, во 1928 година 431 и 1940 година, 489 жители. За време на Граѓанската војна во Грција (1946-49) селото е целосно уништено, освен црквата „Св. Никола“. Повеќето од 30-те домаќинства во Орово заминале во

Карта на Преспанскиот Регион.
Map of Prespa Region.

was established in 1925, it passed less than 1km west of the village. Orovo lays in the Glambokodolsko Pole (valley) at 1080m above sea level (ASL), surrounded by Mounts Priso (1120m ASL) on the east, Grado (1122m ASL) on the north, and Kiska (1254m ASL) on the west. In the same valley, 3km south is the village of Grazhdeno. The village of Cerje from the same valley fell in Albania (Miovski 2006. 5).

According to the King's Order from 12 December 1918 (VI. v/l No. 259/21.12.1918) the village is purely a Macedonian settlement with the status of independent district. It covered 45km², a large part of mountainous forest including unapproachable rocky hills, with only a third of fields, meadows, slopes, and part of the Small Prespa Lake.

The village of Orovo was settled somewhere in the 16th century. The name derived from the word "Oreh" or "orev" - walnut. Orovo People called it Oro-o. The first time the village is mentioned as Orehovo was twice in the 17th century and once in the 18th century in Slepche Codic. In Yanko Miovski's passport issued 1887 in Aydin (Asia Minor), the name of the village is Rahovo. Verkovic and Kanchov write of Orehovo. The name Orovo is written on Risto Miovski's passport issued on Dec. 23, 1918, from the Royal Consulate of Serbia in New York. The last known document issued by the Greek government with the name Orovon is from June 30 1928 on a tax document of Lazo Miovski. In July 1928, the name of the village was changed to Pixos. Grazhdeno is renamed Vrondero (Miovski 2006, 7).

In 1898, Orovo had 172 inhabitants (Kanchov), in 1913 there were 363, in 1920, 273, in 1928, 431 and in 1940, 489 inhabitants. During the Greek civil war (1946-49) the village was completely destroyed, apart from the St. Nikola church. Most of Orovo's 30 households left for Eastern European countries. Those staying moved to the

Village Orovo by
Ver.Rev. A. Yonovski (1986)

1. Miovski Kiro	16. Nelkovski Vasil	31. Petrevski Ilia	45. Mushkarovski
Spiro - Bozhin	58. Mialovski Tsvetko
2. Miovski Mitre	17. Nelkovski Tanas	32. Damovski Damo	46. Mushkarovski
Risto - Goche	59. Yankulovski Marko
3. Miovski Vasil	18. Nelkovski Petre	33. Damovski Kole	47. Lamevski Kole	60. Yankulovski Gele
4. Miovski Done	19. Nelkovski Stefo	34. Valkanovski K-M	48. Lamevski Risto	61. Dzambazovski Nune
5. Miovski Lazo	20. Yonevski Vangel	35. Laovski Spiro -
Stilian	49. Bandevski Nake	62. Dzambazovski Stefo
6. Miovski Stilian	21. Boykovski Risto	36. Laovski Mio	50. Bandevski Mitre	63. Drobiski Pane
7. Miovski Kole	22. Boykovski Pavle	37. Liaplovski Mitre	51. Bandevski Stefo	64. Drobiski Done
8. Miovski Yoshe	23. Kerazovski Mitre	38. Dimanovski Goche	52. Popovski Done	65. Drobiski Mial
9. Argirovski Petre	24. Kerazovski Kole	39. Dimanovski Lazo	53. Popovski Goche	66. Drobiski Fote
10. Argirovski Yoshe	25. Kerazovski Stefo	40. Dimanovski Spiro	54. Popovski N-L	67. Drobiski Risto
11. Argirovski Kote	26. Kerazovski Petre	41. Dimanovski Vasil	55. Popovski Petre	68. Drobiski Nune
12. Malinovski Vasil	27. Petrevski Stoyan	42. Dimanovski Risto	56. Balchevski K-S	69. Yonovski Tanas
13. Malinovski Stavre	28. Petrevski Vasil	43. Dimanovski Stoyan	57. Mialovski Mial	70. Yonovski Vasil
14. Malinovski Pavle	29. Petrevski Pavle	44. Pitulkovski Lambro		71. Yonovski Yovan
15. Nelkovski Risto	30. Petrevski Risto			

Орово пред граѓанската војна во Грција со одбележани куќи на жителите, Јоновски Александар (1986)

Orovo before the Greek Civil War with marked houses of the inhabitants, Yonovski Alexander (1986)

источноевропските земји. Оние кои останале се преселиле во соседните села. Со кралска наредба од 28 мај 1957 година (VI. v/k No. 95/28.5.1957), Орово било избришано од регистарот и неговата територија била пренесена во Општина Врондеро (Miovski 2006, 6).

Повеќето оровци свои куќи ги граделе од камен. Многумина од нив заработувале за градење куќи, сидови и слично во Анадолија и Влашка. Куќите обично имале два ката, каде што долниот бил за стоката и другите животни. Главното занимање било земјоделство, овчарство и сточарство. Исто така, се занимавале и со шумарство и производство на дрвен јаглен. Подоцна оровци одеа на печалба во САД и Австралија, а ретко во Европа (Miovski 2006, 10).

Поради далечната положба на селото, имало мал број писмени луѓе кои самите учеле додека

neighboring villages. With the King's order from May 28, 1957 (VI. v/k No. 95/28.5.1957). Orovo was erased from the register and its territory was transferred to the Vrondero district (Miovski 2006, 6).

Most Orovo people built their own houses of stone and many continued using these skills to earn money building houses, walls, etc. in Anatolia and Walachia. Houses typically had two floors, where the lower one was for the cattle and other animals. Their main occupation was farming, and sheep and cattle keeping, but they also maintained a forestry, from which they produced charcoal. Later the majority of Orovo people went to earn money in the USA and Australia, and a small group went in to Europe (Miovski 2006, 10).

Due to the remote position of the village, there was a small number of literate people who

работеле во поголемите градови во Мала Азија. Првата поорганизирана форма на училиште била во 1904 година од селските свештеници Илија Поповски (1850-1890) и Наум Босилковски (1904-1912) од блиското с. Герман. По Младотурската револуција од 1908 година, Орово го добива својот прв учител, охриданиецот Ноле Кусиот, кој учителствувал до Балканските војни (1913) (Miovski 2006, 20).

Образовниот процес продолжил во 1920 година со доаѓањето на грчкиот учител Николаос Гунарис. По две години, со мал успех со грчкиот јазик, тој бил заменет со Јанис Костандину, Влач кој зборувал македонски. Во 1927 година бил изграден нов кат во училиштето и бил најмен втор учител, а од 1938 година дури и трет (Miovski 2006, 20).

По прекилот на Втората светска војна (1940-1945) во 1945-47 година, Ставрос Вретакос бил последниот грчки учител. Во 1947 година, по ослободувањето на селото од страна на Демократската армија на Грција, наставата на македонски јазик почнала со наставниците Танас Босилковски од с. Штрково и Костадинка Пајковска од с. Герман до март 1948 година, кога децата биле евакуирани во земјите од Источниот блок и Југославија (Miovski 2006, 21).

Според усното предание, христијанството во регионот го рашириле свети Климент и свети Наум Охридски. Особено бил присутен свети Наум, а името Наум било многу често кај оровчани. Селската црква „Св. Никола“ била изградена во 17 век на ист начин како и нивните куќи. Најстарите споменати свештеници се веќе споменатите Илија, Наум и Петре Василевски (1891-1903) од с. Герман и Бојко Ристовски (1912-1936) од с. Граждено. Исто така Пандо (1916-1939) и Јани (1938-1941) (Miovski 2006, 25).

taught themselves while working in larger cities in Asia Minor. The first more organized form of school was in 1904 by village priest Ilija Popovski (serving 1850-1890) and Naum Bosilkovski (1904-1912) from nearby v. German. After

the Young Turks Revolution of 1908, Orovo got its first teacher, Nole Kusiot from Ohrid who taught until the Balkan Wars (1913) (Miovski 2006, 20).

The educational process continued in 1920 with the arrival of Greek teacher Nikolaos Gunaris. After two years with little success with the Greek language he was replaced with

Yanis Kostandinou, a Vlach who also spoke Macedonian. In 1927, a new floor was built at the school and a second teacher was appointed, and from 1938, even a third teacher. (Miovski 2006, 20).

During the WWII (1940-1945) there was a break, and from 1945-1947 Stavros Vretakos was the last appointed Greek teacher. In 1947 after the liberation of the village by the Greek Democratic Army, teaching in the Macedonian language began with teachers Tanas Bosilkovski from v. Shtrkovo and Kostadinka Pajkovska from v. German until March 1948 when the children were evacuated to the Eastern Bloc countries and Yugoslavia (Miovski 2006, 21).

According to the oral tradition, Christianity in the region was spread by St. Clement and St. Naum of Ohrid, Especially St. Naum was present, and the name Naum, became was very popular among the Orovo people. The village church, St. Nicola was built in the 17 century by the people in the same fashion as their houses. The oldest mentioned priests were already mentioned Ilija, Naum, and Petre Vasilovski (1891-1903) from v. German and Bojko Ristovski (1912-1936) from v. Grazhdeno. Also Pando (1916-1939)

Црквата „Св. Никола“ (Св. Параскева), единствениот преостанат објект во Орово, Димитар Јоновски, 18 мај 1997 г./ The church St. Nicolas (St. Paraskevi), the only remaining building in Orovo, Dimitar Jonovski, 18 May 1997.

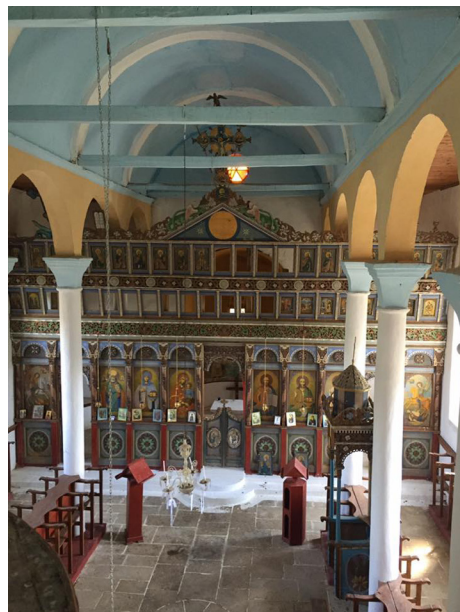
Во 1900 година оровчани решиле на истата локација да подигнат нова црква. Изградбата била одложена поради Илинденското востание (1903) кога средствата за црквата биле дадени на Македонската револуционерна организација. Црквата конечно била завршена кон крајот на 1911 година кога старата црква била урната и инвентарот бил префрлен на новата.

Одборот за изградба на црквата бил формиран во состав: Јоше Петревски, Јоше Миовски, Стево Малиновски, Нело Поповски, Спирос Лаовски, Јоше и Митре Јоновски. Одборот ангажирал архитект од Битола. Изградбата му била доделена на Митре Јоновски, а работата ја презеле реномирани сидари од с. Прогун, Биљашта. Црквата е 25x10 м со 13 прозорци и може да собере 150 столови (Miovski 2006, 24).

Црквата била осветена на 26 јули 1912 година, на празникот Света Петка (Параскева). Во текот на летото 1923 година, внатрешноста била фрескоживописана од Сократ, а иконостасот ги довршил Георги од Јанина, Епир. Наскоро литургијата морала да се извршува на грчки јазик и сите натписи од иконите и фреските биле препишани на грчки јазик (Miovski 2006, 24).

Гробиштата биле на западната страна на црквата со гробови без надгробни споменици со натписи, но обележани со камења поставени на поинаков начин. Луѓето знаеле чиј е гробот од традицијата што се пренесувала низ генерациите. Црквата имала и земјиште кое им било давано под закуп на селаните за да ги добијат потребните средства за нејзино функционирање.

Кога селото било иселено, куќите настрадале во Граѓанската војна во Грција, а единствен објект што останал од Орово е црквата. Црквата била обновена во 2005 година, и се одржала посебна комеморативна служба на истиот ден на нејзиното првоосветување, 93 години подоцна. Денеска црквата е позната како „Св. Петка“ (Агија Параскеви) (Miovski 2006, 26).

Внатрешноста на црквата/ The interior of the church

and Jani (1938-1941) (Miovski 2006, 25).

In 1900 the Orovo people decided to erect a new church at the same location. The building was postponed with the Ilinden Uprising (1903) and the funds for the church were given to the Macedonian Revolutionary Organization. The church was finally finished at the end of 1911, when the old church was demolished and the inventory was transferred to the new one.

The Board members were appointed for the building of the church, which included: Joshe Petrevski, Joshe Miovski, Stevo Malinovski, Nelo Popovski, Spiro Laovski, Joshe, and Mitre Jonovski. The board hired an architect from Bitola. Construction was commended to Mitre Jonovski and the work was undertaken by renowned stone masons from v. Progun, Bilishta region. The church was 25x10 m with 13 windows and could fit 150 chairs (Miovski 2006, 24).

The church was consecrated on July 26, 1912, on the saint day of St. Petka (Agia Paraskevi). During the summer of 1923, the interior was frescoed by Sokrat, and the Iconostas were completed by Georgi from Yanina in Epirus. Soon the liturgy had to be done in Greek and all inscriptions from the icons and the frescoes were rewritten in Greek (Miovski 2006, 24).

The cemetery was on the west side of the church, the graves were without gravestones with inscriptions, but were marked by stones set in a different fashion. People knew whose grave belonged to whom from the tradition passed through the generations. The church also had land that was rented to the villagers to acquire the necessary funds for its operation.

As the village was depopulated, the houses suffered in the Greek Civil War, and the only building left from Orovo was the Church. The church was renovated in 2005 and a special commemorative service was held on the same day of its original consecration, 93 years later. Today the church is known as St. Petka (Agias Paraskevi) according to the feast it was consecrated. (Miovski 2006, 26).

ПРВИ ГЕНЕРАЦИИ

Најстариот познат член е Јосхе (Јован) Јоновски, роден околу 1766 година во село Орово. Неговиот син Никола се родил околу 1783 година, а внукот Дамо се родил околу 1808 година. Дамо имал четири сина, Наум (1828), Митре (1830), Ѓоргија (1841), Марко (1845) и ќерка Грозда (1851). Нема повеќе информации за Наум. Грозда е родена во 1851 година и се омажила

во 1869 година во селото Медово, на осумнаесет километри од Орово, на Малото Преспанско Езеро, во семејството Петковски. Таа имала еден син Доне. Неговото семејство по Граѓанската војна во Грција заврши во социјалистичките земји. Доне имал син Митре (Yovanovski 1990).

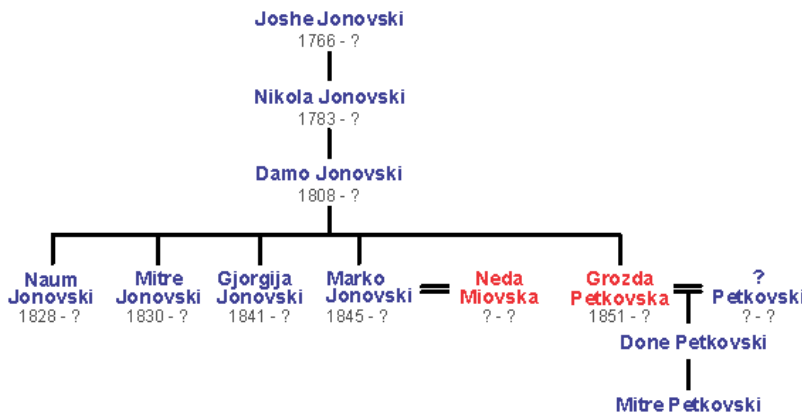
ГРАНКАТА НА МИТРЕ

Митре, синот на Дамо, е роден во 1830 година и бил многу религиозен и црковен човек и можел секој ден да кажува кој светец е. Се оженил со девојка од Албанија. Имале само една ќерка, Илинка (околу 1850 г.). Сопругот на Илинка бил Јован Петревски, кој бил градоначалник на селото. За време на Првата светска војна, 1917-1918 година, француската војска го однела од

FIRST GENERATIONS

The oldest known member is Joshe (Jovan) Jonovski born around 1766 in the village of Orovo. His son Nikola was born around 1783 and his grandson Damo was born around 1808. Damo had four sons, Naum (1828), Mitre (1830), Gjorgija (1841), Marko (1845), and a daughter Grozda (1851). There is no further info on Naum. Grozda was born in 1851 and

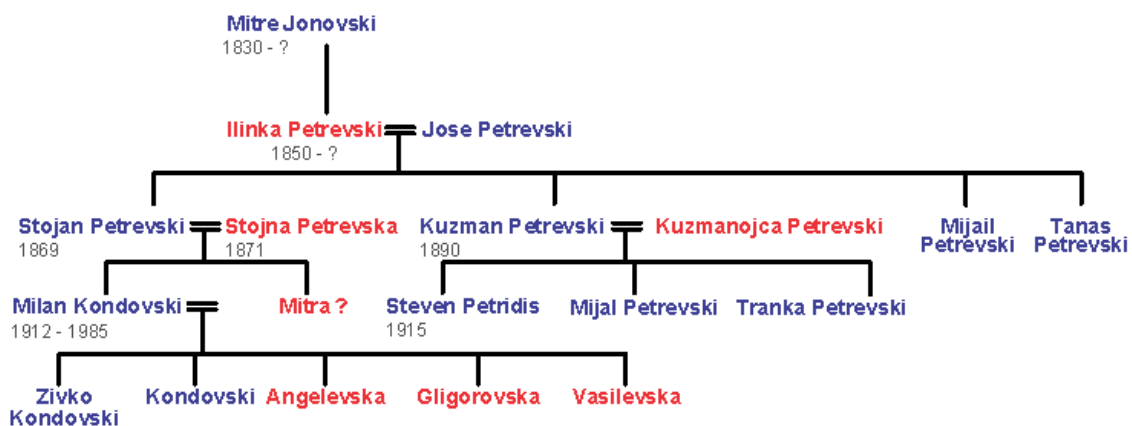
married in 1869 in the village Medovo, eighteen kilometers from Orovo, on the Small Prespa Lake into Petkovski Family. She had one son Done. His family after the Greek civil war ended up in the Socialist countries. Done had a son Mitre (Fig. 5)(Yovanovski 1990).

Семејно дрво од првите генерации на Јоновски/
Family tree of the first generations of Jonovski

MITRE BRANCH

Mitre son of Damo was born in 1830 and was a very religious and church orientated man, and who could name each day according to which Saint it had been commemorated to. He married a girl from Albania. They had only one daughter, Ilinka (c.1850) (Fig. 6). Ilinka's husband, Jovan Petrevski, was the mayor of the village. During WWI, 1917 – 18, the French army took him from

Гранката на Мите на семејството Јоновски/ Mitre's Branch of Jonovski Family.

селото и никој не знаел што се случило со него. Имале четири сина, Стојан (1869), Кузман (околу 1890), Михаил и Танас. Стојан имал семејство од пет сина и една ќерка, во текот на Втората светска војна и Граѓанската војна во Грција, дел од нив се преселиле во САД, дел низ Европа. Кузман заминал во Америка во исто време со неговиот брат Танас (Yovanovski 1990).

Танас отишол во Америка во 1920 година и работел во Калифорнија. Се вратил во 1926 година со автомобил „бјуик“ и често го посетувал дедо Марко, држејќи тетратка во рака и постојано прашувајќи го дедо Марко за семејството Јоновски и постојано пишува. Го носел дедо Марко со својот автомобил на најдобрите места на изгрејсонце околу Орово (Yovanovski 1990).

Кузман бил оженет за девојка од соседното село Граждено. Тој многупати одел во Америка и се обидел да го земе семејството со себе, но грчките власти не му дозволиле, па сам се вратил и веднаш штом стигнал таму го повикал семејството да му се придружат. Имале два сина, Стефан и Мијал и ќерка Транка (Јоновски 2000). Неговиот најстар син Стивен (Стефан) се приклучил на американската армија и завршил како пилот и бил пратен во Средоземното Море со флотата и отишол во Солун, и со воз отишол за Лерин на околу 180-200 километри западно од Солун.

Кога пристигнал во Лерин, отишол да го види главниот на војската за да земе дозвола за да оди во Орово. Неговата мајка во Лореин, Охајо, каде што се населиле, многупати барала од него да оди во селото и да ѝ донесе камче од нивната куќа. Кога Стивен, во цивилна облека, влегол во канцеларијата на офицерот за да побара дозвола да оди во Орово, бил одбиен. Следното утро, строен, висок, облечен во пилотска униформа, влегол во канцеларијата на грчкиот офицер и му рекол: Јас сум Петровски Стивен (Петридис на грчки). Вчера бев овде и ве замолив да ми дадете дозвола да одам да видам што остана од моето село Орово. Тогаш офицерот скокнал на нозе, го поздравил и му рекол: „Ве молам, гоЗсподине Петридидес, Ве молам, седнете“ и му дал писмена дозвола да оди каде што сака (Yovanovski 1990).

ГРАНКАТА НА ЃОРГИЈА

Ѓорѓи, син на Дамо, е роден во Орово во 1841 година. Имал две ќерки Дора и Јованка и два

the village and no one knew what happened to him. They had four sons, Stojan (1869), Kuzman (c.1890), Mihael, and Tanas. Stojan had a family of five sons and one daughter, throughout the second world war and the Greek civil war, some of which now live in the USA, and others through Europe. Kuzman went to America at the same time as his brother Tanas (Yovanovski 1990).

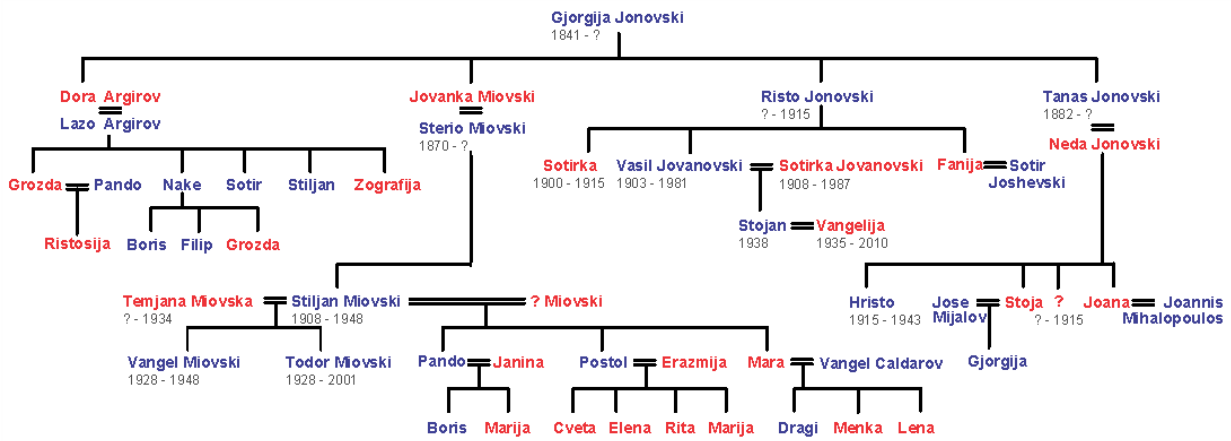
Tanas went to America in 1920 and worked in California. He came back in 1926 with a Buick car and used it to often visit his Dedo (Great Uncle) Marko. very often. He would visit with a notebook in his hand and always ask Dedo Marko about the Jonovski family, and write it down. He would take Dedo Marko in his car to the best spots, to see in the sunrise in around Orovo (Yovanovski 1990).

Kuzman married a girl from the neighboring village of Grazhdeno. He often travelled to America and tried to take his family with him, but the Greek authorities wouldn't let his family go with him. They had two sons, Steven (Stefan) and Mijal, and a daughter Tranka (Jonovski 2000). His eldest son Steven, later became American army pilot and was sent to the Mediterranean Sea with the fleet to Salonica. That was the nearest port entering Macedonia and he took the train to Florina, about 180-200km far west of Salonica.

When he arrived in Lerin (Florina), he went to see the army's head to get documents to go to Orovo. His mother in Lorain, Ohio, the place they settled, asked him many times to go to the village and bring her a little stone from her house. When Steven, dressed in civilian clothes, entered the office of Greek officer in charge, to ask for leave to go to Orovo, he was refused. The next morning, he dressed up in his pilot's air force uniform, and again he walked into the office of the Greek officer and said to him: I am Petrovski Steven (Petridis in Greek) I was here yesterday and asked you to give me leave to go and see what is left from my village Orovo. Then the officer jumped on his feet saluted him and said to him, "please Mr. Petridides, please take a seat" and gave him a written notice to go anywhere he wished (Yovanovski 1990).

GJORGI BRANCH

Gjorgi's son Damo, was born in Orovo in 1841. He had two daughters Dora and Jovanka,

Гранката на Ѓорѓија на семејството Јоновски/ Gjorgija's Branch of Jonovski Family.

сина Ристо и Танас.

Дора била мажена за Лазо Аргиров од Орово и имале две ќерки Грозда и Зографија и четири сина Наке, Сотир, Стилјан и непознат. Грозда била мажена со Пандо и имале ќерката Ристосија. Наке имал два сина, Борис и Филип, и ќерка Грозда (Јоновски 2000). Сите преостанати членови на семејството завршиле во САД и Канада (Јовановски 1990).

Јованка се омажила за Стерио Миовски и имале син Стилјан (1908-19348), кој се оженил со Темјана и добил два сина Вангел (1928-1948) и Тодор (1928-2001), потоа се оженил со Цвета и добил два сина Пандо (оженет со Јанина) и Постол (оженет со Еразмија) и ќерката Мара (Јоновски 20).

Ристо имал две ќерки и еден син. Најстарата ќерка Фанија се омажила кога имала 14 години за Сотир Јосевски од селото Церје сега во Албанија. Некои од нејзиното семејство заминале во Австралија.

Втората ќерка на Ристо, Сотирка, починала во 1915 година во Орово како тинејџерка,

and two sons Risto and Tanas (Fig. 7).

Dora was married to Lazo Argirov from Orovo and had two daughters, Grozda and Zografia, and four sons Nake, Sotir, Stiljan, and the fourth is unknown. Grozda was married to Pando and had a daughter Ristosija. Nake had two sons, Boris and Filip, and a daughter Grozda (Jonovski 2000). The remainder of the family moved to America and Canada (Yovanovski 1990).

Jovanka married Sterio Miovski and had one son Stiljan. Stiljan (1908-1948) married Temjana and had two sons Vangel (1928-1948) and Todor (1928-2001), Then married Cveta and had two sons Pando (married Janina) and Postol (married Erazmija) and a daughter Mara (Jonovski 2000).

Гранката на Ѓорѓија на Јоновски: Стојан Јовановски (последен од десно долу) со сопругата Вангелија (веднаш над него), Тодор Миовски (5-ти од лево, горен ред) и сопругата до него лево. Од гранка Марко: (од лево горе) Јован, Борис и Димитар Јоновски. Фанија Митановска (7-ми со семејството (во прв ред). Свадба Надежда Јоновска, Скопје 22.8.1993 г./ Gjorgi Branch of Jonovski: Stojan Jovanovski (1st from the right lower row) with his wife Vangelia (just above him), Todor Miovski (5th from left top row), and his wife next to him on left. From Marko Branch: (from left top row) Jovan, Boris, and Dimitar Jonovski. Fania Mitanovska (7th) with her family (in the first row). Nadezda Jonovska wedding, Skopje 22 August 1993.

Risto had two daughters and a son. The eldest daughter Fania was married when she was 14 to Sotir Joshevski from the village of Cerie, now in Albania. Some of her family are in Australia.

Risto's second daughter Sotirka passed away in 1915 in Orovo as a teenager, at the same time as their mother and father, due to bad disease introduced during WWI. Risto's

во исто време со нејзината мајка и татко бидејќи Првата светска војна донела многу лоши болести. Синот на Ристо, Васил, бил роден во 1903 година и останал сирак на дванаесет години. Тогаш тетка му Фанија го зела Васил. Васил се вратил дома во Орово и во 1935 година се оженил со Сотирка Пецова, родена 1908 година во с. Шулин. Куката на Васил и целиот негов имот не биле допрени. Грчката влада го повикала да служи војска и отишол да служи шеснаесет месеци. Тие не можеле да имаат деца, па го посвоија Стојан, роден во 1938 година. Тие живееле во Битола, Македонија, каде што починаа, Васил во 1981 година и Сотирка во 1987 година. Стојан се оженил со Вангелија Влашки од с. Герман, а таа почина во 2010 година. Тие немаа деца.

Танас е роден 1882 година во Орово, а се оженил со Неда од с. Дробишта, пет километри од Орово. Имале три девојчиња Стоја, Јоана и непознато и син Христо. Две од нивните девојчиња починале во 1915 година. А, најмладата Јоана пораснала како многу добра девојка и се омажила за Јосе Мијалов (Јоанис Михалопулос) и завршила во Чехословачка каде што Јоана починала. Потоа Јосе се вратил во Преспа и се преженил и живееле на островот Свети Ахил во малото езеро во Преспа. Стоја имала син Ѓорги (Јовановски 1990).

Христо, синот на Танас е роден во 1915 година. Беше добро момче, многу тивок добар работник. Бил во грчката војска во 1936-37 година, дошол дома и се оженил со девојка од Костурско. Убиен е од Германците во 1943 година (Јовановски 1990).

ГРАНКАТА НА МАРКО

Марко Јоновски е роден во 1845 година во

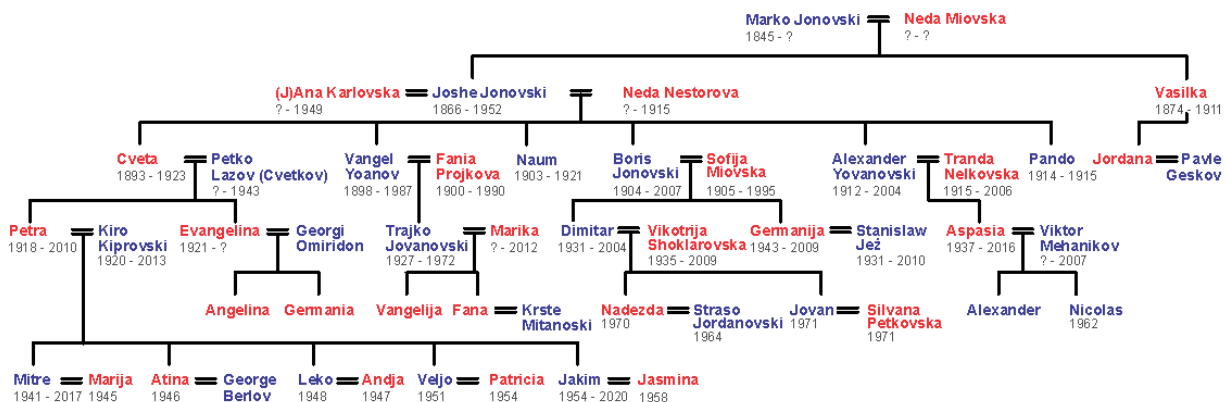
son, Vasil was born in 1903 and was orphaned at twelve years of age. His aunt Fania took Vasil. He returned to Orovo and in 1935 married Sotirka Pecova, born 1908 in v. Shulin. The Greek government invited him to join the army and he went to serve for sixteen months. During this time, Vasil's house and all his property was left untouched by the authorities. Vasil and his wife couldn't have children so they adopted Stojan, born in 1938. They were living in Bitola, Macedonia where they passed away, Vasil in 1981 and Sotirka in 1987. Stojan married Vangelia Vlashki from v. German, and she passed away in 2010. They did not have any children.

Tanas was born in 1882 in Orovo and married Neda, from v. Drobotishta, five kilometres from Orovo. They had three daughters, Stoja, Joana, and the third is unknown, and a son Hristo. Two of their girls passed away in 1915. And the youngest Joana grew up a very beautiful young lady, and got married to Joannis Mihalopoulos (Joshe Mijalov) and ended up in Czechoslovakia where Joana passed away. Her husband Joshe, returned to Prespa on the island of Saint Ahil in the small lake of Prespa. Stoja had a son Gjorgi (Yovanovski 1990).

Hristo, son of Tanas was born in 1915. He was well respected young man, very quiet and had a good work ethic. He served in the Greek army from in 1936-37, and when he returned, got married to a girl from the province of Kostur. He was later killed by the Germans in 1943 (Yovanovski 1990).

MARKO BRANCH

Marko Jonovski was born in 1845 in Orovo

Гранката на Марко од Јоновски/ Marko branch of Jonovski family.

Орово (сл. 9). Се оженил во 1867 година за Неда Миовска, сестра на Павле. Марко имал син Јоше (Јован) роден во 1866 година (Wyciang 1952) или 1868 година (Yovanovski 1990) и ќерка Василка родена 1874 година, починала во 1911 година.

ЈОШЕ

Кога Јоше имал 12 години, татко му Марко го однел да оди да работи во Мала Азија, денешна Турција. Се вратил во 1890 година и се оженил со Неда, ќерката на Митре Несторов од соседното село Граждено. Имале ќерка Цвета и пет сина: Вангел, Наум, Борис, Александар и Пандо. Јован на по три години одел на работа во Турција и постојано доаѓал дома кај своето семејство (Yovanovski 1990).

Во 1914 година Јоше отишол во Америка на четири години, и се вратил во 1918 година. Но, во сите тие години семејството имаше мизерен живот. Неговата сопруга Неда починала во 1915 година заедно со неговиот најмлад син Пандо, кој имал 18 месеци. Јоше повторно се оженил во 1920 година (Ј)Ана Карловска, од село Герман. Тие немаа деца заедно, но таа имаше син од претходниот брак, Петре Керазис. Најстарата семејна фотографија сочувана во семејството е онаа со Јоше со неговиот најстар внук во Орово, Трајко, направена во 1927 година.

Наум е роден во 1903 година во истото село Орово, а во 1921 година починал од плеврит. Беше згодно паметно момче.

Сите синови на Јоше отишле на печалба, Вангел во САД, Борис во Франција и Александар во Австралија, а тој се грижел за своите три снаи и за внуците. Неговото име е сменето од

(Fig. 9). Has was married in 1867 to Neda Miovska, sister of Pavle. Marko, had a son Joshe (Jovan) born in 1866 (Wyciang 1952) or 1868 (Yovanovski 1990) and a daughter Vasilka, born in 1874, and she passed away in 1911.

JOSHE

When Joshe was 12 years of age, his father Marko took him to go and work in Asia Minor, today Turkey. He came back in 1890 and got married to Nada daughter of Mitre Nestorov of the next village of Grazdeno. They had a daughter Cveta and five boys. Vangel, Naum, Boris, Alexander, and Pando. Joshe worked in Turkey over several three year periods, returning home in between these periods to visit his family (Yovanovski 1990).

In 1914 Joshe went to America for four years, and came back in 1918. During his years away in America, he had a miserable life, his wife Nada passed away in 1915 together with his youngest son Pando who was 18 months old. Joshe remarried in 1920 (J) Ana Carlovaska, from the village of German. They didn't have any family, but she had a son from a previous marriage, Peter Keratzis. The oldest family photo kept in the family is of Joshe with his oldest grandson in Orovo, Trajko taken in 1927.

Naum was born in 1903 in the same village Orovo and 1921 passed away of Pleurisy. He was a handsome and clever young man.

All of Joshe's surviving sons went to earn money, Vangel in the US, Boris in France, and Alexander in Australia. During this time, Joshe took care of his three daughters-in-law and his grandchildren. His name was changed by the Greek authorities to Joanis Joanidis. His second wife Jana passed away in 1949 just before

Јоше Јоновски со внукот Трајко, Грција 1927 г./ Joshe Jonovski with his grandson Trajko, Greece 1927.

Јоше Јоновски седи, со снаите, Софија (лево) Транда (десно), Вроцлав, Полска, 1950 г./ Joshe Jonovski sitting, with his daughters-in-law, Sofia (left) Tranda (right), Wroclaw, Poland, 1950.

грчките власти во Јоанис Јоанидис. Неговата втора сопруга Ана починала во 1949 година, непосредно пред евакуацијата. На крајот на Граѓанската војна во Грција, Јоше и неговите две снаи биле евакуирани во Полска.

Јоше, веќе слеп од старост, починал на 15 јануари 1952 година во Вроцлав, Полска (Wyszag). Бил погребан во Вроцлав под името Јановски Јанис (Janowski Janis).

Извод на умрени на Јоше.
Joshe's Death Certificate.

the evacuation at the end of the Greek Civil War. Joshe and his two daughters-in-law were later evacuated to Poland.

Joshe, was already visually impaired from old age, before he passed away on January 15, 1952, in Wroclaw, Poland (Wyciang 1952). He was buried in

Wroclaw under the name Janowski Janis.

ЦВЕТА

Цвета е родена во мај 1893 година и се омажила за Петко Цветковски од соседното село Церје, Албанија, во 1914 година. Имале две ќерки Петра и Ангелина. Цвета починала во 1923 година на повеќегодишна Епса, а нејзиниот сопруг Петко починал 20 години подоцна.

Ангелина е родена во 1921 година, во Церје. Беше мажена со Џорџ Омиридон од Граждено и имале ќерка Герка. Ангелина била разведена од сопругот. Живеела со својата ќерка во Атина, Грција (Yovanovski 1990).

ПЕТРА

Петра е родена во Церје, на 17 ноември 1918 година, а се омажила за Киро Кипровски, роден во Глобочани, Албанија, на 15 мај 1920 година. По Втората светска војна, заедно со други македонски семејства се преселиле во Пландиште, Војводина, Србија, Југославија. Ги добиле синовите Митре, Леко, Вељо, Јаким (Киме) и ќерката Атина (Кипровски 2020а).

Митре е роден на 30 септември 1941 година, во Глобочани. Оженет со Марија (1945), ги имаше синот Александар (1964-2019) и ќерката Драгана (1967). Митре почина на 12 февруари 2017 година.

Атина е родена на 9 септември 1946 година. Се омажила со Џорџ Берлов и се преселија во Њујорк каде што имале текстилна фабрика. Нејзиниот татко и браќа и сестра оделе во Њујорк во многу различни ситуации за да работат во фабриката. Таа има два сина Реј и Едвард.

Леко е роден на 28 октомври 1948 година. Се

CVETA

Cveta was born in May 1893 and married Petko Cvetkovski from the next village of Cerie, Albania in 1914. She had two daughters, Petra and Angelina. Cveta passed away in 1923 of perennial Epsas, her husband Petko passed away 20 years later.

Angelina was born in 1921 in the village of Cerie. She was married to George Omiridon of Grazdeno, and they've had a daughter Gerka. Angelina had been separated from her husband and continued to live with her daughter in Athens, Greece (Yovanovski 1990).

PETRA

Perta was born in Cerje, on 17 Nov 1918 and married Kiro Kiproviski born in Globochani, Albania on 15 May 1920. After WWII, together with other Macedonian families moved to Plandishte, Voivodina, Serbia, Yugoslavia. They raised four sons Mitre, Leko, Veljo, Jakim (Kime), and a daughter Atina (Kiproviski 2020a).

Mitre was born on 30 Sep 1941 in Globochani. He was married to Marija (1945) and had a son Aleksandar (1964-2019) and a daughter Dragana (1967). Mitre died on 12 February 2017.

Atina was born on 9 Sep 1946. She was married to George Berlov and they moved to New York where they had a textile factory. Her father and siblings, travelled to New York on many different occasions to work at the factory. She has two sons Ray and Edward.

Leko was born on 28 Oct 1948. He married Andja, born 15 September 1947. They had two daughters Daniela and Zana.

оженил со Анѓа, родена на 15 септември 1947 година. Имаат две ќерки Даниела и Зана.

Вељо е роден на 6 април 1951 година и се оженил со Патриша, родена на 6 август 1954 година. Имаат два сина Кристофир и Кеџе.

Јаким е роден на 20 август 1954 година и се оженил со Јасмина (1958) и имал два сина, Алан и Игор.

Петра и Киро живејќа со најмладиот син Јаким во Пландиште, Србија. По смртта на Петра на 17 февруари 2010 година, Киро му се придружил на неговиот син Јаким во Њујорк каде што починал на 15 декември 2013 година (Кипровски 2020а). Таму почина и Јаким на 13 декември 2020 година (Кипровски 2020б).

ВАНГЕЛ

Вангел (Геле) роден на 15 април 1898 година. Се оженил со Фанија Пројкова родена на 11 октомври 1900 година во село Граждено. Вангел отишол во Америка во 1920 година барајќи работа. Таму е запишан како Vangel Yoanou. Работел во истата фабрика како и неговиот татко Јоше пред неколку години. Вангел имал еден син Трајко, кој е роден во 1927 година. На крајот на јуни истата година, Вангел се вратил во САД во Масилон, Охајо. Почнал да работи на истата работа во челичарница. Но, годините од 1930 до 1939 година беа години на депресија. Ја оставил сопругата со син дома. Во 1937 година аплицирал до американската влада барајќи да ги земе сопругата Фанија и синот во Америка. Кога овој документ дошол во Грција, грчките власти барале други документи и додека да се преработи, почна Втората светска војна, а неговата сопруга Фанија заврши во затвор

Леко, Анѓа, Киме, Јасмина, петра Атина, Ѓорги, Киро и (долу) Игор Кипровски, 1988 САД /Leko, Andja, Kime, Jasmina, Petra, Atinka, George, Kiro, (lower) Igor Kiprovski, 1988 USA

Veljo was born on 6 Apr 1951 and married Patricia, born on 6 August 1954. They had two sons Kristofir and Keve.

Jakim was born on 20 Aug 1954 and married Jasmina (1958) and had two sons, Alan and Igor.

Petra and Kiro were living with their youngest son Jakim in Plandiste, Serbia. After Petra's death on 17 Feb 2010, Kiro, joined his son Jakim in New York where he died on 15 Dec 2013 (Kiprovski 2020a). Jakim also died there on 13 December 2020 (Kiprovski 2020b).

VANGEL

Vangel (Gele) was born on 15 April 1898. Married Fania Proikova, born on 11 October 1900 in the village of Grazdeno. Vangel went to America in 1920 looking for work. He worked at the same still factory as his father Joshe had worked several years earlier. Vangel had a son Trajko who was born in 1927. At the end of June of the same year, Vangel had no choice but to leave his wife and child in search of work and went back to the USA in Massillon, Ohio, where he started working on his previous job in the still factory. It was a very difficult period from 1930 to 1939, due to the great depression in America. In 1937 he applied with to the US government asking, to take if his wife Fania and son could immigrate to America. When these documents arrived in Greece, the Greek authorities rejected the initial request and by the time the new documents

Семејство на Вангел Јоану (горе непознат, Марика, Трајко Јовановски, долу Фанија, Фанка, Вангел, Ангелина) Скопје, 1971 г./Family of Vangel Yoanou (top unkn., Marika, Trajko Jovanovski, Ft. Fania, Fanka, Vangel, Angelina) Skopje, 1971.

во Атина, на пет-шест години, затоа што нејзиниот син Трајко се приклучи на Титовите партизани. Во меѓувреме, Вангел најде адвокат во Америка, кој контактираше со еден од најдобрите адвокати во Атина и ја извлекол неговата сопруга од затвор. Во 1950 година, таа му се придружи во Масилон, Охајо.

Потоа, во 1970 година, Вангел со неговата сопруга, ја продале својата куќа во Америка и отишле во Скопје, Македонија, за да се приклучат на семејството на нивниот син. Купија двокатна куќа. Но, Трајко загина во сообраќајна

несреќа во Скопје во 1972 година, и тие тешко погодени се вратија во Америка, а се вратија во Скопје на тригодишниот помен, и веднаш по панихидата во црква повторно се вратија во Америка (Yovanovski 1990).

Вангел почина на 12 декември 1987 година, а неговата сопруга Фанија почина на 25 мај 1990 година, и двајцата во Масилон, Охајо (Gravestone).

ТРАЈКО

Трајко е роден на 20 јули 1927 година. Кога Трајко бил млад, со вујко му Александар отишле во Лерин, главниот град на регионот. Таму имале добри пријатели кои му посочиле добар професор да го провери Трајко и да видат што ќе предложи. Професорот имал две минути разговор со Трајко и рекол дека ќе му даде 95 % дека нема да има проблем да влезе, но ги повикал да одат до зградата на гимназија и им покажал список на предната страна од училиштето, имало 480 имиња на момчиња пријавени годинава. И му рекол на Александар: знаеш колку од нив ќе влезат? Околу осумдесет до осумдесет и пет, и тие ќе бидат синови на лекари, адвокати и други важни луѓе. Тогаш професорот рекол, можете да го оставите момчето овде. Ќе го ставам неговото име на списокот.

Александар се вратил по две недели. Трајко го праша, што те натера да дојдеш овде? Подготвен сум да заминам дома. Потоа отиде кај тој професор. Рече, можете ли да погодите колку

had been prepared, WWII had started. His son Traiko entered Tito's Partisan army and therefore Fania was sent to prisons in Athens, Greece, for five-six years. In the meantime, Vangel hired a lawyer in America who contacted one of the best lawyers in Athens, and he was able to free and pulled out his wife from prison, and in 1950, she went to join Vangel in Massillon, Ohio.

Then in 1970 they sold their house in America and went to Skopje, Macedonia, to join their son's family. Shortly after settling into their two-story home, Trajko

tragically died in a car accident in 1972. They were so deeply hurt by his death, they decided to go back to America to live. They travelled to Skopje for the three year memorial, and after the commemoration service in the church (panahyda), returned to America. (Yovanovski 1990).

Vangel passed away on 12 Dec 1987 and his wife Fania passed away on 25 May 1990, both in Massillon, Ohio (Gravestone).

ТРАЈКО

Trajko was born on 20 July 1927. When Trajko was a young boy, he and his uncle Leko (Alexander) went to Florina, the regional capital town. There some close friends introduced them to the local school who pointed out a good professor who interviewed Trajko for student entry. The professor only had a two minutes talk with Trajko, and said he was 95% confident that Trajko would have no trouble qualifying for entry into that school. He then, invited both of them to go to the building of the high school and he showed them a list on the front of the school, where there were 480 names of boys were listed supposed to enter into the high school that year. The professor then told Leko: you know how many of them will get in, about eighty to eighty-five, and they will be sons of doctors, lawyers, and other important people. Then the professor said, you can leave the boy here. I'll put his name on the list.

Leko came back after two weeks. Trajko asked him: "what made you come here? I am ready to leave for home". Before leaving, Leko went to

Гробот на Јоновски (Јоану), Масилон Охајо, САД/ Yoanou Gravestone, Massillon, Ohio, USA.

од нив влегуваат во гимназијата? Александар рекол околу триста. Тој рече само осумдесет и четири. Тоа беше односот на грчката влада кон нашиот Македонец (Yovanovski 1990).

Потоа Трајко се вратил во селото и дома му помагал на дедо му Јосе со домашни работи на нива до 1943-44 година, потоа отишол со други и се приклучил на

Титовите партизани и таму ја запознал Марија, од Велес, и пред да заврши војната, се венчале и живееле во Скопје и имале две ќерки Фанија и Вангелија. Фанија заврши како адвокат, а Вангелија како службеник. Фанија се омажи за Крсте Митановски и добија две ќерки Маја и Елена и син Александар (Yovanovski 1990). Трајко загина во сообраќајна несреќа на 1 ноември 1972 година, а Марија почина во 2012 година.

БОРИС

Борис е роден на 4 април 1904 година. Како млад се заљубиле со Софија Миовска, и како што бил обичајот отишол да ја побара од татко ѝ а тој пак, како што бил обичајот побарал одредена цена. Бидејќи не можел да ја плати цената, не успеал да ја ожени. набргу се оженил со друга (која можел да си ја дозволи), а Софија пак ја дале на друг. Набргу нивните брачни другари умиреле, и после традиционалниот период на тажење се зеле, сега без финансиска надокнада на татко ѝ, на 12 мај 1928 година. Неговото име беше сменето во Парис Јоанидис. Во 1928 година бил регрутиран во грчката армија и служел во Атина. Се вратил дома во 1930 година, а три месеци подоцна, заминал за САД преку Франција, барајќи работа. Но, не му било дозволено да продолжи во САД, па останал во Франција. Неговиот син Димитар е роден на 13 октомври 1931 година. Во Франција, Борис

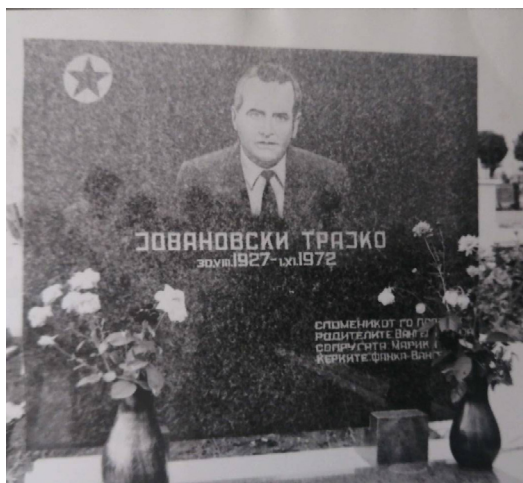
see the professor to find out if Trajko had been chosen to enrol in the school. The professor said to Leko, can you guess how many students were enrolled of those listed as potential high school entrants? Leko, said about three hundred. The professor answered, only eighty-four and that Trajko had been excluded. That was one example of the Greek government's unfair treatment of the Macedonian people. (Yovanovski 1990).

Then Trajko came back to the Orovo and was helped his grandfather Joshe with home-mixed farm work from 1943-44, then left with several other boys to join the Tito's Partisans and

there he met Maria, his wife to be. Maria was from the city of Veles and shortly before the war ended they decided to marry and live in Skopje, where they had two daughters Fania and Vangelia. Fania finished up as a solicitor and Vangelia as an office girl. Fania got married to Krste Mitanovski and they had got two daughters Maja and Elena and a son named Aleksandar (Yovanovski 1990). Trajko died in a traffic accident on 1 November 1972 and Maria passed away in 2012.

BORIS

Boris was born on April 4, 1904. As a young man, he and Sofia Miovska fell in love, and as was the custom, he went to ask her father to give her hand in marriage. As was the custom, her father demanded a price that Boris could not afford. He soon married another girl (whom he could afford), and Sofia was given to another man. Soon their spouses died, and after the traditional period of mourning, they married each other on May 12, 1928, this time without financial compensation to her father. His name was changed to Paris Ioannidis. In 1928 he was drafted into the Greek army and served in Athens. He returned home in 1930, and three months later, he went for the United States via France, looking for work. But he couldn't continue to the US, so stayed in France. His son Dimitar was born on October 13, 1931. In France, Boris started to work as a shepherd and then moved to a wheat

Гробот на Трајко./ Trajko's grave.

почнал да работи како овчар, а потоа на фарма за пченица во Лил. Работел таму шест години.

Во 1937 година се вратил дома. Во 1939 година повторно бил регрутиран во грчката армија пред италијанскиот и албанскиот напад на Грција. Во оваа војна е две години. По завршувањето на оваа војна, тој се качил на брод со многу други за да дојде во Грција, бидејќи овој пат завршил во Албанија, а потоа на овој брод сретна многу грчки новодојдени војници кои биле овчари во Грција, но грчката влада ги испраќа како лекари да ги пречекаат војниците што се враќаат од војната и да внимаваат на Македонците, кој е ранет во ногата, да му биде отсечена во колкот. Кој е ранет во раката, раката да му биде отсечена на рамото. Тоа беше грчката влада кон Македонците (Yovanovski 1990).

Кога бродот стигнал до Атина, почнала германската офанзива на Грција и бродот бил бомбардиран. Борис реши да пешачи низ Грција за да стигне дома. При што се здобил со измрзнатини на стапалата. Му требале три месеци да стигне дома. Потоа почна да ги лекува стапалата. Со години имал проблеми со стапалата.

Неговата ќерка Германија е родена на 10 јуни 1943 година. Борис во 1945 година бил повикан во Грчката демократска армија и бил пратен со партизаните веднаш зад албанската граница. Кога бил на стража, еден ден видел птица на дрвото до него и помислил да ја застрела птицата. По некое време престанал да размислува на тоа, но повторно решил да пука во птицата и цела војска притрча да види што се случува и го одведе кај главниот офицер и со стражари зад него го одведоа шеесет километри до судот и тој треба да помине низ судот (Јоновски 2000).

Тогаш, не многу далеку од местото каде што се случуваше сето ова, имаше едно големо село во кое порано имаше две-три илјади луѓе, кога слушнале дека еден војник дошол од фронтот,

farm in Lyl, where he worked for until 1937, and then he came home. In 1939 he was again drafted into the Greek army before the Italian and Albanian offenses of Greece. He has been in this war for two years, finishing up in Albania. After this war ended, he boarded a ship with many others and came to Greece. On this ship, were Greek newcomers, soldiers who has been shepherds in Greece. The Greek government sent them in disguise as doctors to meet the soldiers

returning from the war, and to keep watch for any Macedonian's who had been wounded. If a Macedonian soldier had been wounded in the leg, these so-called doctors would cut their leg off at the hip. If they had been wounded in the arm, they would cut their arm off at the shoulder. This was how the Greek government treated the Macedonians (Yovanovski 1990).

When the ship reached Athens, the German offensive on Greece

started and the ship was bombed. Boris decided to walk home across Greece. It took him three months to reach home and during the walk his feet were badly injured. After several months the condition of his feet improved but they never fully recovered and he remained with a permanent limp for the rest of his life.

His daughter Germania, was born on 10 June 1943. In 1945 Boris joined the Greek Democratic Army and was sent with the Partisans just behind the Albanian border. When he was on guard, one day, he saw a bird in the tree next to him and he thought to shoot the bird. He deliberated for while, before deciding to shoot the bird. This alarmed the army and he was then detained and taken to the head officer, who decided he should be trialed in a military court (Jonovski 2000).

The court was close to a village and when the people heard that a soldier had been brought in from the battle front, to be trialed in a military court and be executed, one of the villagers, who

Јоновски во Вроцлав, Полска -1955, т. Спаса, Транда, Германија, долу. Софија, Борис/ Jonovski in Wroclaw, Poland -1955, top row, Spasa, Tranda, Germanija, bot. row, Sofija, Boris.

морал да помине на судот и да биде стрелан. Еден од овие селани случајно му бил добар пријател на Борис, и отишол во канцеларијата на надлежниот и разговарал со генералот, а Борис бил ослободен и вратен назад на фронтот (Yovanovski 1990).

Борис беше ранет на 4 август 1948 година, во близина на срцето, што за малку ќе го убиеше. Прво го однеле во болницата Катланово во близина на Скопје, Југославија, но бил префрлен во Софија, Бугарија, бидејќи имале хирурзи специјалисти да го оперираат. Потоа му требало долго време да се подобри, и бил пратен во Чехословачка во санаториум. Во 1951 година открил дека Спаса (ќерката на неговиот брат Александар) и неговата ќерка Гера биле во Чехословачка. Потоа бил информиран дека неговиот татко со сопругата Софија и сопругата на неговиот брат Александар, Транда, биле во Полска и побарале од властите на Чехословачка, а потоа го пуштиле да оди таму со Гера и Спаса отишол во Вроцлав, Полска, каде што станале шест од семејството заедно (Јоновски 2000). Сите работеле во текстилна фабрика во Вроцлав. Подоцна тие ќе се преселат во Легница, Полска, каде што ќе живеат заедно со друго полско семејство во еден стан.

Потоа, во 1959 година, Транда и Спаса заминале во Австралија кај Александар. А Борис со сопругата Софија во 1969 година отишол во Македонија во Скопје за да му се придружи на семејството на неговиот син Димитар кое заминало во Скопје една година порано (Yovanovski 1990). Борис го промени своето име во Борис Јоновски. Во Скопје, времето го поминувал грижејќи се за мала градина и играјќи домино со своите соседи, кои исто така биле од Егејска Македонија.

Во 1981 година Борис и Софија се иселуваат и во 1983 година добиваат стан во зградата до неговиот син Димитар. Неговата сопруга Софија почина на 10 јануари 1995 година. Борис го надживеал синот Димитар и живеел со својот внук Јован и неговото семејство додека не починал на 6 јануари 2007 година, во Скопје.

happened to be a good friend of Boris's went to the Governor's office had a talk with the General, and Boris was set free and sent back to the battle front. (Yovanovski 1990).

Boris was wounded on 4 August 1948, near his heart and almost died from the injury. They took him first to Katlanovo hospital near Skopje, Yugoslavia, but was later transferred to Sofia, Bulgaria so specialist surgeons could to operate on him. It took him a long time to recuperate, after which, he was sent to a sanatorium in Czechoslovakia. In 1951 he discovered that Spasa (his brother Aleksandar's daughter) and his daughter Gera had been living in Czechoslovakia. He was also informed that his father with his wife Sofia and sister-in-law Tranda were in Poland. He then inquired with the authorities in Czechoslovakia, who allowed him to take Gera and Spasa to Wroclaw, Poland, and reunite them with some members of their family (Jonovski 2000). They all worked at a textile factory in Wroclaw for a period before moving to Legnica, Poland, living collectively with another Polish family in a single apartment.

Then in 1959 Tranda and Spasa went to Australia to reunite with Alexander. And Boris with his wife Sofia in

1969 went to Macedonia in Skopje to join his son's Dimitar family that went to Skopje a year earlier (Yovanovski 1990). He changed back his name to Boris Jonovski. In Skopje, he spent his time taking care of a small garden and playing dominos with his neighbors, all of whom were also from Aegean Macedonia.

In 1981 Boris and Sofia moved away and in 1983 received an apartment in the building next to his Son Dimitar. His wife, Sofia passed away on 10 January 1995. Boris survived his son Dimitar and was living with his grandson Jovan and his family until Boris passed away on 6 January 2007, in Skopje.

Јоновски во Легница, Полска (~1960)/
Jonovski in Legnica, Poland (~1960)

ДИМИТАР

Димитар Јоновски (Јоанидис Димитриос), син на Борис, е роден на 13 октомври 1931 година во Орово. Тој се приклучил на Демократската армија на Грција како тинејџер на 15 години, на 20 ноември 1946 година. Во септември 1949 година се повлекува низ

Албанија и завршува во Ташкент, Узбекистан, СССР, каде што завршува 4 години воена академија, планинска артилерија од 20 декември 1949 до 1 декември 1953 година (Јоновски 1974).

Бидејќи првичната идеја за враќање на новите офицери да се борат во Грција не била опција, Димитар, сега 22 години, пропуштеното образование морал да го заврши во ноќно училиште додека работел во Ташкент. До 23 август 1958 година работел како општ работник, кога почнал да работи како камионџија. Во јули 1959 година завршил матура. Сакаше да продолжи да студира литература, но тоа не беше опција. Од двете понудени опции тој го избира Автоинститутот во Киев, Украина. Тоа беше машинско инженерство за моторни возила. Таму студирал од 1959 до 1963 година.

Димитар пишуваше поезија и ги праќаше своите песни на руски во многу весници, но со мал успех. На крајот, на македонски јазик се објавени две песни, „Мајчин јазик“ и „Фарма“ во книгата објавена во Скопје од 1964 година, за литературни дела на Македонците во странство (Лирика 1964, 37-38). Од ова време е неговата песна „Без наслов“.

Тој успеал да се сретне со своето семејство во 1960 година,

Димитар (прв лево) на Воената академија, СССР -1951 година./Dimitar (1st left) at the Military Academy USSR -1951.

July 1948 was wounded and spent two months in a hospital, before returning to the battle front. In September 1949 with the defeated Democratic Army retreated through Albaniam and he ended up in Tashkent, Uzbekistan, USSR, where he undertook and completed 4 years of a military academy, mountain artillery from 20 December 1949- to 1 December 1953 (Jonovski 1974).

As the initial idea of returning the new officers to fight in Greece, was not an option, Dimitar now 22, had to complete his missed education at the night school while working in Tashkent. Up until 23 August 1958, he worked as a general hand, and eventually became a truck driver. In July 1959 he finished his final school examinations, and wanted to continue to study literature, but this was not an option for him. Out of the two options offered, he chose Avtoinstitut in Kiev, Ukraine. It was mechanical engineering course for motor vehicles, which he undertook from 1959-1963.

Dimitar was writing poetry, and was sending his poems in Russian to many newspapers, but with little success. Eventually, two poems were published in Macedonian, “Mother Tongue” and “Farm” in a 1964 book published in Skopje, on literature works of Macedonians

Димитар (десно) пред киевскиот Автоинститут, почетокот на 1960-тите/ Dimitar (right) in front of the Kyiv Avtoinstitut, early 1960s.

првпат по 14 години. По третата година на Институтот се преселил во Полска во 1963 за повторно да се соедини со семејството во Легница. Ја заврши својата 4. и 5. година во Политехника во Вроцлав, 1963-1965 година. Таму ја запознал Викторија Шокларовска, родена на 25 декември 1935 година во с. Грман. Нивните родители се познавале од Преспа. Тие се венчаа во Полска на 17 септември 1964 година. Димитар работеше во Јавното сообраќајно претпријатие „Легница“, а подоцна во фабриката „Милана“, а Викторија во ЕЛВРО, електронска фабрика во Вроцлав, и по речиси две години се пресели во Легница. Во 1968 година се преселиле во Бутел, Скопје, Македонија, каде што се вратиле на нивното првобитно презиме Јоновски. Борис, со сопругата Софија, им се придружил во 1969 година, живеејќи во стан со 2 спални соби во зграда каде што сите биле од Егејска Македонија, враќајќи се во социјалистичките земји.

Димитар почнал да работи како машински инженер во фабриката „Металски завод - Тито“ за проектирање пумпи. Подоцна во 1977 година станал професор во средното училиште „13 Ноември“, предавајќи различни машински предмети, кое подоцна се споило со Гимназијата „Јосип Броз Тито“, од каде што се пензионирал во 1988 година.

Тој продолжи да пишува проза и поезија. Во 1974 година ја објавува својата песна „Без наслов“ во литературниот весник „Современост“. Неговата песна се сметаше за македонски националистички и иредентистички од страна на федералната југословенска влада, како и социјалистичката влада во Скопје, а бројот бр. 3 на „Современост“ каде што беше објавена песната беше забранет, а тајната полиција почна да го следи и испрашува и против него беше поднесена кривична пријава. Ова навистина го потресе. На крајот, о б в и н е н и ј а т а беа отфрлени. Неговото досие на тајната полиција подоцна беше декласифицирано и пренесено

abroad (Лирика 1964, 37-38). From this time is his poem “Без наслов” (“Without title”).

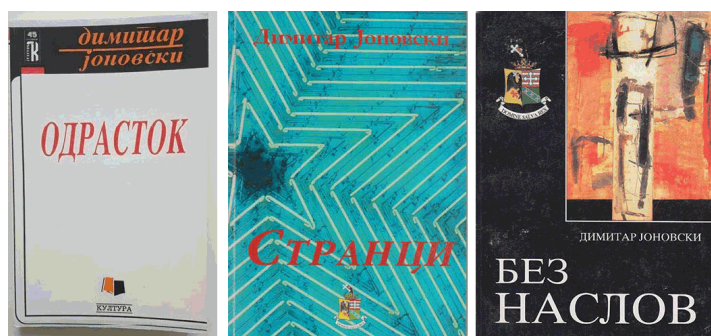
He managed to meet his family in 1960 for the first time in 14 years. After the third year at the Institute, in 1963, he moved to Poland to reunite with his family in Legnica. (Fig. 19) He completed his 4th and 5th year at Politechnika in Wroclaw 1963-1965. There he met Viktorija Shoklarovska, born on 25 December 1935 in v. German. Both of their parents knew each other from Prespa. They married on 17 September 1964. Dimitar was working in the Legnica Public Transportation Company and later in the Milana factory, and Viktorija in ELWRO, an electronic factory in Wroclaw, and almost two years later moved to Legnica. In 1968 they moved to Butel, Skopje, Macedonia where they returned to their original surname, Jonovski. Boris, with his wife Sofija, joined them in 1969 living in a 2 bedroom apartment in a building where all were from Aegean Macedonia, returning to the Socialist countries.

Dimitar started working as a Mechanical engineer in the “Metalski Zavod-Tito” factory designing pumps. Later in 1977, become a professor in “13 November” High School, teaching different mechanical subjects, and later in Gymnasium “Josip Broz Tito”, where he retired in 1988.

He continued to write fiction and poetry. In 1974 he published his poem “Without a Title” in the literature Journal “Sovremenost”. His poem was considered Macedonian nationalistic and irredentist by the Federal Yugoslav Government, as well as the socialist government in Skopje. Issue #3 of “Sovremenost” where the poem was published

was banned, and secret police started to follow and interrogate him and criminal charges were taken against him. This really shook him. Eventually, the charges were dropped. His dossier of the secret police was

later declassified and transferred to the State Archive

Насловна страници од книгите на Димитар Јоновски./
Cover pages of Dimitar Jonovski's books

во Државниот архив и беше објавено во 2016 година (Црните 2016).

Подоцна, тој продолжи да пишува по 1990-тите, како и политички есеи. Неговата прва објавена книга е „Одрасток“ (1990), „Странци“ (2002), а неговата поетска книга „Без наслов“ (2004). Има уште три необјавени романи. и многу објавени статии во разни неделници.

Димитар има две деца. Надежда родена на 25 февруари 1970 година во Македонија, која е во брак со Страшо Јордановски во 1993 година во Скопје, Македонија, и има две деца Александар и Елена.

Јован, роден во Скопје на 7 август 1971 година, е оженет со Силвана Петковска од Куманово и има две ќерки Неда и Викторија и син Марко, последен директен машки потомок на Јоше Јоновски.

По неговото пензионирање, неговите главни активности биле грижата за мало лозје и пишувањето. Објавувал писма и статии во многу списанија и весници. Тој остави три необјавени романи. Димитар почина на 4 мај 2004 година, а Викторија на 18 ноември 2009 година.

ГЕРМАНИЈА

Ќерката на Борис, Германија (Гера) е родена на 10 јуни 1943 година и во март 1948 година заминала како дете бегалец, заедно со 28 илјади деца во Југославија и социјалистичките земји. Таа заврши во Чехословачка. Нејзиниот татко Борис ја зел и ќерката Гера со себе во Полска, а таа се придружила на остатокот од семејството. Гера работела како книговодител и се омажила во Полска за Станислав Јеж. Тие немаа деца и уживаа во патувањето и кампувањето.

Живеела во Легница, Полска, до нејзината смрт на 3 ноември 2009 година, а погребана е во Скопје, заедно со родителите и нејзиниот брат Димитар и неговата сопруга. Во гробот има камен од, како што се верува, остаток од куќата на Јоновски во Орово. Станислав почина на 3 јули 2010 година.

and was published in 2016 (Црните 2016).

He continued to write fiction and poetry after the 1990s as well as political essays. His first book published was “Odrastok” (appendix) (1990), then “Foreigners” (2002), and his poetry book “Without a Title” (2004). There are three more unpublished books. And there are many published articles in different magazines.

Dimitar has two children, Nadezhda born on 25 February 1970 in Macedonia who has been married to Strasho Jordanovski in 1993 in Skope Macedonia, and had two children Aleksandar and Elena.

Jovan, born in Skopje on 7 August 1971 has been married to Silvana Petkovska from Kumanovo and has two daughters Neda and Viktorija, and a son Marko, the last direct male descendant of Joshe Jonovski.

After his retirement, his main activities were taking care of a tiny vineyard and writing. He was publishing letters and articles in many magazines and newspapers. He left three unpublished fiction books. Dimitar died on 4 May 2004 and Viktorija on 18 November 2009.

GERMANIJA

Boris' daughter Germanija (Gera) was born on 10 June 1943 and in March 1948 she left as a child refugee, together with 28 thousand children to Yugoslavia and Socialist countries. She ended

up in Czechoslovakia. Her father Boris took Gera with him to Poland, and she joined the rest of the family. Gera was working as a bookkeeper and got married to a Pole, Stanislaw Jez. They did not have any children and enjoyed traveling and camping.

She lived in Legnica, Poland until her death on 3 November 2009, and is buried in Skopje, together with her parents

and her brother Dimitar and his wife. In the grave there was a stone from, what was considered, a remnant of Jonovski house in Orovo. Stanislaw died on 3 July 2010.

Германија и Станислав Јеж, 2004 година.
Germania and Stanislaw Jez, 2004.

АЛЕКСАНДАР ЈОВАНОВСКИ

Пречесниот Александар Јовановски (Леко) (Алекс) е роден на 24 декември 1912 година во село Орово, Преспа, Македонија. Кога наполнил седум години бил пратен во грчко училиште до единаесетгодишна возраст, во четврто одделение. Учителот во селото немал право да предава повисоко. Така Леко отиде уште една година во истиот клас. За тоа време бил пратен со овците, козите или на фармата (Yovanovski 1990).

На дваесет години се сврши со Транда Нелковска од истото село. Потоа бил регрутиран во грчката армија, служејќи шест месеци во Лерин, а потоа уште осум месеци во грчката престолнина Атина. Откако бил отпуштен, тој се вратил дома и се оженил со Транда на 16 јуни 1935 година, а на 17 мај 1937 година ја добиле ќерката Аспасија (Спаса).

Леко сам го напуштил селото на 29 јуни 1939 година за Австралија. Пристигна во Фримантл со брод Ромолд на 11 август 1939 година. На 14 август 1939 година почна да работи во градината во Ванеру за 35 шилинзи неделно, со денешни пари три долари и педесет центи. Во мај 1941 година ја напушти градината и отиде во Бодингтон, југозападно од Перт и сечеше еуаклиптус за мелница „Industrial Extract“. Потоа, во 1945 година, јануари дошол во Фримантл и се впуштил во бизнисот со кафе, со партнерот Илија Миовски биле заедно до 1975 година. Неговата сопруга и ќерка му се придружиле од Полска дури во 1959 година.

Во 1968 година македонскиот православен свети Никола дошол во Перт, а Александар служел како свештеник (Yovanovski 1990). Тој почина на 5 јуни 2004 година, а Транда на 7 август 2006 година.

Спаса се ожени со Виктор Механиков и имаат

ALEXANDER YOVANOVSKI

Very Reverend Alexander Yovanovski (Leko to Macedonians or Alex to Australians) was born on 24 December 1912 in Orovo. When he was seven was sent to a Greek school and completed up to grade four, at the age of eleven. The teacher in the village didn't have right to teach any higher, so he decided to complete one more year in the same class. During this time he was sent off to tend the sheep and goats on the farm (Yovanovski 1990).

At the age of twenty, he became engaged to Tranda Nelkovska of the same village. Then has was drafted into the Greek army. He served for six months in the

Florina, and then another eight months in the Greek capital of Athens. After being discharged, he came home and married Tranda on 16 June 1935, and on 17 May 1937, they had a daughter Aspasia (Spasa).

Alexander, by himself, left the village on 29 June 1939 for Australia.

He arrived in Fremantle on the ship named the "Romold" on 11 August 1939. On 14 August 1939 he started working in a garden in Wanneroo for 35 Shillings per week. On May 1941 he left the garden and went to Boddington, south west of Perth and worked cutting Wandoo

for a mill "Industrial Extract". Then in 1945 January he came to Fremantle and bought a café business, with partner Ilija Miovski until 1975. His wife and daughter joined him from Poland only in 1959.

In 1968 Macedonian Orthodox Saint Nikolas came to Perth were Alexander served as a priest (Yovanovski 1990). Alexander died on 5 June 2004, and Tranda on 7 August 2006.

Spasa married Viktor Mehanikov and have

Пречесниот Алекс Јовановски учествува во света литургија./
Very Reverend Alex Yovanovski partaking holy liturgy.

Александар ја дава раката на својата ќерка Спаса со Виктор Механиков/ Alexander gives his daughter Spasa'a hand in marriage to Viktor Mehanikov.

два сина Александар и Николај. Виктор почина на 9 ноември 2007 година, а Спаса на 26 септември 2016 година.

ЗАКЛУЧОК

Семејството Јоновски потекнува од селото Орово во регионот на Малото Преспанско Езеро, во Македонија, денес најсеверозападна точка на Грција. Најстариот познат предок е Јоше, роден околу 1766 година. По поделбата на македонскиот јазик во 1912 година, овој дел потпаднал под Грција.

Во 1926 година името на селото било сменето во Пиксос, а презимето во Јоанидис. Последните членови на семејството родени во Орово се Спаса (1937) и Германија (1943). Селото било во голема мера уништено и раселено за време на Граѓанската војна во Грција (1946-1949).

На почетокот, од Јоновски, во селото ги имавме Јоше, втората сопруга Ана, синот Борис и трите снаи Фанија, Софија, Транда и внуците Димитар, Спаса и Германија. Неговиот најстар внук Трајко бил во Југославија. Неговиот син Вагел бил во САД, а Александар во Австралија.

На крајот на Граѓанската војна во Грција, Ана умрела во Орово, а Фанија била затворена во Атина. Спаса и Германија како деца биле евакуирани во Чехословачка. Јоше, Софија и Транда беа евакуирани во Полска. Борис се борел во војната, а бил ранет, по операцијата во Бугарија, бил пратен во Чехословачка, каде што ги зел Спаса и Германија и се придружил на остатокот од семејството во Полска. Кога Фанија излезе од затвор, таа му се придружи на нејзиниот сопруг Вангел во САД. Подоцна Транда и Спаса му се придружија на Александар во Австралија.

Димитар се борел и во Граѓанската војна во Грција и по загубата на демократската војска бил евакуиран во Ташкент, Узбекистан, СССР. Таму завршил Воена академија, а потоа завршувал ноќно училиште додека работел како возач на

two sons Alexander and Nikolai. Viktor died on 9 November 2007 and Spasa on 26 September 2016.

CONCLUSION

Jonovski family originate from the village of Orovo in Small Prespa Lake Region, in Macedonia, today the most North West point of Greece. The oldest known ancestor is Joshe born around 1766. After the Partition of Macedonia in 1912, this part came under Greece. In 1926

the village name was changed to Pixos and the family name to Joanidis. The last members of the family born in Orovo were Spasa (1937) and Germania (1943). The village was largely destroyed and depopulated during the Greek Civil War (1946-1949). At the beginning of it, from Jonovski, in the village we had Joshe,

Гробот на Јоновски, гробиштата Бутел, Скопје.
Jonovski grave, Butel graveyard, Skopje.

his second wife Ana, his son Boris, and his three daughters-in-law, Fania, Sofia, Tranda, and his grandchildren Dimitar, Spasa, and Germanija. His oldest grandson Trajko lived in Yugoslavia. His son Vagel lived in America and Alexander in Australia.

At the end of the Greek Civil War, Ana died in Orovo, and Fania was imprisoned in Athens. Spasa and Germania as children were evacuated in Czechoslovakia. Joshe, Sofia, and Tranda were evacuated to Poland. Boris fought in the war, and was wounded, and after surgery in Bulgaria, was sent to Czechoslovakia. There he found Spasa and Germania and joined the rest of the family in Poland. When Fania was released from prison she joined her husband Vangel in America. Later Tranda and Spasa joined Aleksander in Australia.

Dimitar was also fighting in the Greek Civil War and after the democratic army lost he was evacuated to Tashkent, Uzbekistan, USSR. There he finished Military Academy and then completed night school while working as a truck driver in Tashkent. After he studied mechanical

камион во Ташкент. Откако студирал машинство во Киев, Украина, СССР, по завршувањето на три години, тој се придружил на своето семејство во Вроцлав, Полска. Таму ги завршил студиите на Политехника Вроцлавска.

Конечно, Борис, Софија, Димитар и неговата сопруга Викторија се преселиле во Скопје, Македонија и Југославија, оставајќи ја Германија во Полска, каде што била во брак со Станислав Јеж.

Оваа статија опфаќа 8 генерации и 40 поединци (се споменуваат уште 30) во период од повеќе од два века. Првично во Отоманската Империја, а потоа и во Грција, животот на семејството се протега и во САД, Австралија, Албанија, Франција, Бугарија, Чехословачка, Полска, СССР, Југославија и Република Македонија.

engineering in Kiev, Ukraine, USSR. After completing three years, he joined his family in Wroclaw, Poland. There he finished his studies at Politechnika Wroclawska.

Finally, Boris, Sofia, Dimitar, and his wife Viktorija moved to Skopje, Macedonia, and Yugoslavia, leaving Germanija in Poland where she was married to Stanislav Jez.

This article covers 8 generations and 40 individuals (mentioning a further 30) in a period of over two centuries. Originally in the Ottoman Empire and then Greece, the life of the family also span to the USA, Australia, Albania, France, Bulgaria, Czechoslovakia, Poland, the USSR, Yugoslavia, and the Republic of Macedonia.

БИБЛИОГРАФИЈА • BIBLIOGRAPHY

- (Gravestone) „Find A Grave Index“, database, FamilySearch (<https://www.familysearch.org/ark:/61903/1:1:63PT-M5MM>: 18 December 2020), Vangel Yoanou, ; Burial, Massillon, Stark, Ohio, United States of America, Massillon City Cemetery; citing record ID 218224027, Find a Grave, <http://www.findagrave.com>.
- (Jonovski MyHeritage.com). „Jonovski Web Site“ <https://www.myheritage.com/site-family-tree-119354441/jonovski>
- (Jonovski 1974) Jonovski Dimitar, Biography, handwritten, 24.9.1947.
- (Jonovski 2000) Jonovski Boris, Interview, with Jovan Jonovski. Several interviews, 2000.
- (Kiprovski 2020a) Jakim Kiprovski, Interview, with Jovan Jonovski. Skype call 26 January 2020.

- (Kiprovski 2020b) Igor Kiprovski, message, 29 12.2020.
- (Mioviski 2016) Mioviski, Tome (2016) Orovo and its folks in the past, Skopje: Association of the Refugee Children from Aegean Part of Macedonia.
- (Yovanovski 1990) Jovanovski Alexander, Interview, with Alexander Mehanikov, 1990.
- (Wyciąg 1952) Wyciąg z aktu zejśca [Death Certificate] 22.1.1952.
- (Миовски 1988) Миовски, Томе. (1988) Орово и оровчани во минатото, Скопје.
- (Лирика 1964) Лирика и проза на Македонците во странство, Скопје: Кочо Рацин.
- (Црните 2016) Црните страници на УДБА: помалку познати страници, том III, Скопје: Државен архив на Република Македонија, 73-126.